

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1143

09.02.2025 (136)

Uddannelsen af et ondt geni

af Gerhard Lauck

Del 9

Kapitel fire "Ekspert"

I årenes løb blev jeg så at sige en *anerkendt autoritet* inden for mit ekspertise-område. Regeringer, halvstatslige organisationer og private virksomheder opsøgte mig. Ved flere lejligheder fløj de mig til Europa på deres regning. Det betød som regel, at de ville have mig enten som vidne eller til et interview.

Bortset fra udgifterne var jeg glad for at hjælpe dem *pro bona*.

På den anden side betalte *kommercielle virksomheder* mig nogle gange godt for mine tjenester! Jeg ville donere mit honorar til en non-profit organisation.

Det var ikke ualmindeligt, at en udenlandsk regering anerkendte betydningen af mit arbejde i både officielle publikationer og interne dokumenter.

Mine personlige arkiver indeholder adskillige breve underskrevet af topembedsmænd, herunder modparten til tre *medlemmer af den amerikanske præsidents kabinet*, det ovale kontor og direktørerne for både FBI og CIA!

Jeg fik engang at vide, at jeg var "det vigtigste samtaleemne" på et møde mellem europæiske regeringseksponenter og FBI-direktør Freeh, da han landede i Tyskland. Han var åbenbart totalt overrasket. Han havde aldrig hørt om mig. Det var ikke overraskende, da det meste af mit arbejde foregik i Europa.

Min erfaring på flere områder og i flere lande kombineret med mit analytiske sind gjorde det ofte muligt for mig at se ting, som andre mennesker, selv *eksperter på de samme områder*, ikke kunne se!

En forbløffet ekspert fortalte mig det: *Da du først fortalte mig det, troede jeg ikke på dig. Men du havde ret! Hvordan vidste du det?*

Jeg var ikke overrasket over disse ord. Jeg havde hørt dem mange gange før.

Under alle omstændigheder har mit arbejde som "ekspert" givet mig mange gode minder.

En anden gang talte en pensioneret agent fra det politiske politi (*Verfassungsschutz*), som vidnede i en tysk domstol, om mit arbejde med så stor respekt, at jeg blev rørt. Når det kom fra en modstander, betød det naturligvis mere, end hvis det var kommet fra en fan. Denne anerkendelse blev endda nævnt i pressen.

Et attentatforsøg

Mit arbejde var nogle gange farligt!

Engang nåede en pakkebombe faktisk ind på mit værelse. Jeg stod allerede med den i hænderne. Så fornemmede jeg, at noget var mærkeligt og ringede til politiet. En bombeekspert rapporterede, at hvis den var eksploderet, ville den helt sikkert have dræbt mig!

Det var ikke det eneste bombeangreb, jeg oplevede, men det var det, der var tættest på at koste mig livet.

Ikke desto mindre kan jeg godt lide at se et mordforsøg som en kompliment af den mest oprigtige slags.

Mit vidneudsagn i en terrorretssag

Særligt mit vidneudsagn i en *terrorretssag* var mindeværdigt. Her er historien om min tur til Bückeburg i 1979.

Da mit fly ankom til en international lufthavn, blev jeg stormet af en flok journalister. Jeg havde på forhånd fået besked på *ikke at sige noget til pressen*. Jeg bed tænderne sammen og sagde ikke et eneste ord. Ikke engang mit sædvanlige "Ingen kommentarer!".

Pressen blev ved med at jage mig i venteværelset. Jeg sagde til mig selv, at jeg snart ville slippe for dem, når jeg gik om bord på forbindelsesflyet.

Men jeg tog fejl! Et halvt dusin af dem steg på flyet sammen med mig!

Da flyet landede i den næste lufthavn, begyndte det at rulle ned ad landingsbanen. Men så stoppede det, før det nåede gaten. Alle, inklusive mig, undrede sig over, hvad der foregik. Så gik det op for mig: Har det noget med *mig at gøre*?

Jeg kunne høre døren blive åbnet. En stewardesse kom og bad mig om at følge efter hende. Jeg blev sendt ned ad rampen og ind i et ventende køretøj. Dette køretøj kørte mig til et afspærret område.

Da jeg ankom, blev jeg kontaktet af tre mænd i gadeklæder. De identificerede sig som politimænd.

En informerede mig: *Vi tager øgede sikkerhedsforanstaltninger, fordi der er bekymring for et muligt attentatforsøg mod dig!*

Derefter kørte vi fire hen til en ventende militærhelikopter og lettede. Da vi fløj over byen, kunne jeg skimte nogle kvinder, der soled sig på et tag. Desværre kunne jeg ikke se, om de var topløse, for vi var for højt oppe. I det mindste fik jeg en gratis tur i helikopteren.

Vi landede på en landevej midt ude i ingenting. Fire biler ventede på os. Den ene var til os fire, og de tre andre var ekstra sikkerhed. Så kørte vi til et behageligt hotel, der lå lidt afsides. Disse tre politimænd blev hos mig 24/7.

Vores aftensmad, vin og samtale var meget fornøjelig. En politimand fortalte en vittighed, der virkede lidt underlig i betragtning af hans profession.

Der er fire ting, en god tysker skal gøre i sit liv: Skrive en bog, bygge et hus, blive far til et barn og blive arresteret mindst én gang.

Næste morgen kørte vi til et topsikret fængsel. Af sikkerhedsmæssige årsager blev retssagen mod en gruppe terrorister afholdt her. Jeg skulle vidne i den retssag.

Begivenhederne i retssalen var mindeværdige, ja, endda dramatiske.

Den blev omtalt som *den største retssag mod nynazistiske terrorister i Tysklands efterkrigshistorie*.

Alle mine venner elskede grafikken. Modstanderholdet hadede den. I stedet for bare at slå det hen som forskellige smagsløg, insisterede de på at gøre et stort nummer ud af det. Hold da op, nogle mennesker!

Et tv-tårn var ved et uheld faldet ned under udsendelsen af et særligt frastødende program. Vores nyhedsdækning af denne begivenhed omfattede en kunstners meget stiliserede skildring af denne katastrofe. Den blev offentliggjort kort *før*, jeg modtog min invitation til at deltage i dette gameshow.

Forskellen mellem ordene "eller" og "gennem" var helt afgørende i dette tilfælde. Nemlig *Frihed eller Revolution!* i modsætning til *Frihed gennem Revolution!* "Anklageren" var så oprørt, at han truede med at ignorere min immunitet og få mig arresteret lige der i retssalen. Han lød alvorlig.

Denne gang var jeg kun en *gæstestjerne* med en *kort, men vigtig birolle*. Med

andre ord var jeg et "forsvarsvidne", ikke en "tiltalt". Ikke desto mindre var regimet nødt til officielt at give mig midlertidig immunitet mod anholdelse, før jeg indvilligede i at deltage i netop dette show.

Først holdt "forsvarsadvokaten" en tale, hvor han forklarede, hvorfor min immunitet IKKE skulle krænkes.

Derefter holdt den øverste "tiltalte", Michael Kühnen, sin tale i samme retning.

Denne berømte dissident og nære kammerat var på anklagebænken sammen med flere andre personer. Retten indrømmede, at han IKKE havde deltaget i deres "forbrydelser". Men han blev alligevel dømt til fire års fængsel! Hvorfor? Han blev anset for at være den "intellektuelle anstifter", fordi han delte deres ideologiske overbevisning. Det var tilstrækkeligt til at gøre ham strafferetligt ansvarlig.

Mens de gjorde det, forberedte jeg mentalt min egen, nødvendigvis meget korte, tale. Nemlig hvad jeg trodsigt ville råbe, lige efter at min anholdelse var blevet beordret.

Men så bakkede "anklageren" ud.

Jeg må lykønske ham med hans skuespillerevner! Han havde os virkelig i gang i et stykke tid.

Under alle omstændigheder var resten af dagen et antiklimaks.

Efter min retssag fik tre venner lov til at besøge mig på mit hotelværelse.

Vi formodede selvfølgelig, at værelset var aflyttet. Vi kommunikerede ved at skrive på papirlapper og derefter brænde dem i askebægeret. Mens det stod på, bagtalte vi det politiske politi på det groveste. Ikke noget personligt. Bare for mikrofonernes skyld. (Da de gik, så politiet forvirrede og skuffede ud!)

En af mine besøgende var min "Ersatz-Mutti" eller "erstatningsmor", Ursula. Hun og hendes mand Kurt spillede en ledende rolle i den nationalistiske fangehjælpsorganisation. Den tredje besøgende var en ung fransk aktivist, som havde hjulpet Kühnen under hans eksil i Frankrig. (Flere år senere blev denne franskmand overfaldet og frygteligt lemlæstet).

På min hjemrejse stoppede jeg i Chicago, hvor jeg havde et skæbnesvangert møde.

Massemedierne

Jeg lærte hurtigt, at mediernes ry for inkompetence og forudindtagethed var velfortjent.

I starten forsøgte jeg altid at give en rimelig og præcis præsentation af mine synspunkter. Men det blev altid ignoreret.

Til sidst besluttede jeg mig for altid at smide mindst ét besynderligt og

blødtørstigt citat ind. Ligesom den symbolske sexscene i en film, der ikke handler om sex, men Hollywood insisterer på den alligevel.

Et interview var så forvrænget, at jeg ikke ville have genkendt det som mit, hvis jeg ikke var blevet nævnt ved navn.

En kollega fortalte mig, at en journalist ringede til ham efter offentliggørelsen af hans eget interview for at undskylde: *Sådan har jeg ikke skrevet det! Redaktøren skrev det helt om!*

En anden journalist, hvis forældre var venner af min familie, afviste en opgave: *Jeg vil ikke skrive, hvad de vil have mig til ... og de ville ikke trykke, hvad jeg ville skrive!*

En bekendt, som arbejdede med pressen på et helt ukontroversielt område, forsikrede mig om, at medierne også begik mange fejl der.

En journalist fulgte endda efter min gamle mor! Jeg ringede hjem til hans chef: *Hvis min families adresse bliver offentliggjort i din avis, vil jeg gøre gengæld. Jeg vil offentliggøre adresserne på journalisten og hans chef og hans chefs chef!*

Den resulterende artikel var en af de mest ondsksfulde, jeg nogensinde har set. Men den indeholdt IKKE familieadresser.

Selvfølge henvisede medierne altid til åbenlyst ekstremt fjendtlige og partiske kilder som værende "pålidelige". Men det havde også en fordel. Ved en af mine retssager mange år senere henvisede en tysk embedsmand til den samme kilde som pålidelig. Ikke underligt, at deres efterretninger var helt ved siden af! Vores formodede fjende var en værdifuld, om end lykkeligt uvidende, kanal for falske oplysninger. Gud velsigne dem!

Forestil dig følgende scenarie. Du beslutter dig for at tage et kursus i jødisk historie. Professoren kommer ind i klasseværelset. Han er iført et nazi-armbånd. Han beder dig om at købe *Mein Kampf* som din primære lærebog. Tror du, at dette kursus vil være upartisk?

Helt ærligt, det meste af "litteraturen" om Det Tredje Rige er ikke mindre forudindtaget! Uanset hvad du mener, fortjener du fakta! Hvis du ikke kan finde en "objektiv" bog, så læs *åbent* subjektive bøger fra BEGGE sider.

Under alle omstændigheder fremstillede den fjendtlige presse som regel sit offer enten som en latterlig tosse eller som en frygtelig trussel. Det sidste gav en større historie for journalisten. Det var også at foretrække for os. Desuden bekræftede officielle tyske regeringspublikationer venligt vores betydnings.

Vores "mediekit" omfattede senere fysiske kopier af alle vores ti tabloidaviser plus et hæfte. Hæftet havde titlen *An Introduction to the NSDAP/AO: The Fight Goes One!* og indeholdt omfattende citater fra mainstream-medier, NSDAP/AO's kronologi og forskellige artikler. Nogle gange smed vi endda en videokassette ind. Selv den mest dovne journalist kunne udtrække nok information til at skrive sin

egen underholdende artikel. (Vi havde også en tysksproget udgave).

Allerede i begyndelsen og midten af 1970'erne begyndte vi at få mediedækning. Denne tidlige dækning omfattede en forsideartikel i den lokale avis i Lincoln og en artikel i søndagstillægget til *Omaha World-Herald*. Min ven George, en gammel Rockwell-aktivist, deltog i sidstnævnte.

Da FBI spurgte George, om han kendte mig, sagde han nej, men han ville gerne møde mig! FBI satte os venligt i kontakt med hinanden. Vi blev venner. Han introducerede mig til mange værdifulde kontakter!

Mange af mine oversøiske rejser blev finansieret af regeringer, regeringstilknyttede medier og privatejede medier. Nogle gange gav de mig bare en stak 100-dollarsedler. Det var lidt ligesom professionel wrestling. Fjendtligheden var bare en del af skuespillet.

Jeg ønsker ikke at antyde, at de var enige i mine synspunkter. Tværtimod! Men, hey, forretning er forretning. Medierne er prostituerede. De vil have en god historie. En god historie betyder profit. De ville sælge Jesus for tredive sølvstykker ... og derefter underskrive en bog- og filmaftale med Judas.

Næsten endnu mere patetisk var de journalister, som tydeligvis var oprigtige i deres modvilje og ønske om at skade os. De blev snydt lige så let, men uden at det gav gevinst for dem eller skadede os. Tværtimod: Deres åbenlyst oprigtige fjendtlighed gjorde dem mere troværdige som kilde til falske oplysninger.

Et par interviews var særligt underholdende.

Mit CBS *Sixty Minutes*-interview med Ran Rather i 1979

Hans første spørgsmål lød sådan her: *Du er blevet kaldt en rig Godfather, som forsyner den nynazistiske undergrund i Tyskland med propagandamateriale, penge og våben. Er det sandt?*

Hans ansigtsudtryk var alvorligt. Jeg måtte kæmpe for ikke at grine. (Jeg kan ikke huske, om dette spørgsmål blev brugt i udsendelsen eller ej).

Da dette interview blev sendt i januar 1979, indeholdt det et nærbillede af vores postboks 6414 i Lincoln Nebraska. Resultatet var sækkevis af post hver dag i flere uger. Over 90 % af denne post bestod af simple forespørgsler om information. Resten var ligeligt fordelt mellem fanpost og hadepost... Da dette interview blev sendt igen i juli 1979, modtog vi endnu mere post end første gang.

Mit ABC Primetime-interview med Chris Wallace i 1992

En del af interviewet foregik sådan her:

Wallace: *Hvis Hitler var sådan en stor mand, hvorfor tabte han så krigen?*

Lauck: *For det første var han i stort undertal. For det andet blev han forrådt. For det tredje var han for human.*

Wallace: *Var Hitler for human?*

Lauck: *Ja.*

Wallace: *Lad mig forstå det ret, du siger, at Hitler var FOR HUMAN?*

Lauck: *Ja, Adolf Hitler var den største mand, der nogensinde har levet. Men han var for human. Den fejl vil vi ikke begå igen.*

Simon Wiesenthal Center citerede senere den sidste del. Det var trykt på ydersiden af en konvolut til en fundraiser.

Wahrheit macht frei! (Sandheden gør fri!)

Denne svenske dokumentarfilm havde mig på en fremtrædende plads. Det var næsten som en betalt reklame. Den ildevarslenende musik, der blev brugt i soundtracket, var hylende morsom. Den mindede om en gangster- eller endda gyserfilm i B-klassen. Den blev senere vist i et dusin lande.

Der er mange flere omfattende citater fra trykte medier bagest i denne bog.

* * * * *

De samme regeringer, som var forbløffede over *begrebet ytringsfrihed*, forsøgte ikke desto mindre at bruge det til deres egen fordel. Naturligvis ikke i øst, men i vest. Mod os!

Formentlig håbede de på at presse vestlige regeringer til at "slå hårdt ned" på os. Hvis det var deres hensigt, så fejlede de fælt.

Faktisk skød de sig selv i foden!

De historier, de lækkede til medierne, resulterede ofte i betydelig omtale. Denne gratis reklame var guld værd. Om medierne var en *villig medskyldig* eller en *uvidende brik*, gjorde ingen forskel. Jeg har flere scrapbøger, der bugner af nyhedsudklip.

En af mine favoritter er mit interview i den britiske udgave af *Reader's Digest*, som havde titlen: *Evil Genius of Germany's Neo-Nazis!* Jeg var meget underholdt. Men jeg følte mig også smigret.

Mærkeligt nok citerede et andet magasin, *Der Spiegel*, borgmesteren i min by for at beskrive mig som en "mønsterborger".

Hvilken version er korrekt: Ondt geni eller mønsterborger?

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

